

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: X.T.T., narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková
zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 3. 2018, č. j. KRPP-1603-29/ČJ-2018-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená na 30 (třicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody v Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie pod č. j. KRPP-1603-3/ČJ-2018-030022 ze dne 4. 1. 2018 následně prodloužená o 60 (šedesát) dní dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to Rozhodnutím o prodloužení zajištění ve spisovém materiálu pod č. j. KRPP-1603-19/ČJ-2018-030022 ze dne 26. 1. 2018, prodlužuje podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 40 (čtyřicet) dní, tj. celkem na 130 (sto třicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody.
2. Žalobce namítal, že žalovaná se nesprávně a nedostatečně vypořádala se zásahem rozhodnutí do soukromého života žalobce.
3. Žalobce ve své výpovědi výslovně uvedl, že se na území České republiky nachází jeho bratr, který disponuje pobytovým titulem. S ohledem na skutečnosti o rodinném stavu žalobce, které byly žalované při vydání rozhodnutí známy, je nepochybné, že bylo její povinností v rámci rozhodování o žalobcově zajištění zkoumat rovněž eventuální zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, a to právě s ohledem na to, že se na území České republiky nepochybně nacházejí jeho bratr, tudíž osoba, která je důležitá z hlediska jeho rodinného a soukromého života.
4. Žalovaná se pak realizovatelnosti vyhoštění, tedy i přípustnosti zajištění za účelem vyhoštění věnovala na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedla: „*Správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky správní orgán předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, že je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Jedinou překážkou, která v současné době brání realizování správního vyhoštění je, složitost zajištění celého procesu vyhoštění a potřebná lhůta pro zajištění realizace správního vyhoštění účastníka řízení bude činit ještě minimálně 40 dní, jak je uvedeno ve sdělení z Ředitelství služby cizinecké policie ve spisovém materiálu č. j. KRPP-1603-28/ČJ-2018-03002.*“
5. Podle ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Jelikož je zajištění podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přípustné pouze v případě, že neexistují překážky vyhoštění, je povinností žalované zabývat se přiměřeným a přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života žalobce, jímž by bylo právě jeho správní vyhoštění. Sám žalobce výslovně uvedl, že jeho bratr v současnosti dlouhodobě pobývá v České republice, neopominutelnou povinností žalované tedy bylo vypořádat se s tím, zda je pobyt žalobcova bratra natolik závažným zásahem do soukromého nebo rodinného života žalobce, že nelze uvažovat o vydání rozhodnutí o vyhoštění, nebo nikoliv. Jelikož ovšem v napadeném rozhodnutí chybí jakékoliv úvahy týkající se pobytu žalobcova bratra na území České republiky, eventuálně zde chybí tvrzení žalované o tom, že žalobci důvodně nevěří, že by na území České republiky skutečně pobýval jeho bratr, trpí rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát.

6. Žalovaná totiž zcela rezignovala na povinnost zakotvenou v ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle nějž „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*“, a vůbec se bližšími okolnostmi pobytu bratra žalobce na území České republiky nezabývaly. Podobně pak žalovaná zcela opomněla relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž tento soud dlouhodobě postuluje potřebu vypořádání se s mírou zásahu do soukromého a rodinného života cizince mimo jiné právě při rozhodování o jeho zajištění. Např. v rozsudku č. j. 1 Azs 20/2015-45 NSS uvedl: „*Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je ji (tj. míru zásahu do soukromého života žalobce) v tzv. cizineckých věcech nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz Kmec, J, Kosař, D, Kratochvíl, J Bobek, M Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H Beck, 2012, s. 958). “*
7. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se ve všech rozhodnutích důkladně vypořádala se zjišťováním stavu věci, v obsáhlém odůvodnění vydaných rozhodnutí jsou řádně uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy kterými se správní orgán řídil při zhodnocení důkazů a zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V napadeném rozhodnutí o zajištění cizince se žalovaná důkladně zabývala možností uložení náhradního opatření, avšak žalobce žádnou zákonnou podmínku nesplnil. Tudíž žalovanému nezbylo než přistoupit k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce. Další okolnosti vedoucí správní orgán k zajištění žalobce je skutečnost, že při výslechu u německé policie dne 1. 1. 2018 vypovídal nepravdivě, což následně uvedl i v protokolu vedeném pod č.j. KRPP-1489-8/ČJ-2018-030022 ze dne 3. 1. 2018. V tomto protokolu současně opakovaně odmítá kontaktování svého bratra, souhlasí s vycestováním do Vietnamu a potvrzuje, že neexistují překážky, které by mu bránily ve vycestování. Postup žalované byl zcela v souladu s platnou legislativou zejména se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců.

9. Žalovaná dále uvedla, že se v napadeném rozhodnutí i v předchozím rozhodnutí o zajištění cizince ze dne 4. 1. 2018 i v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ze dne 26. 1. 2018, zcela vypořádala se zákonnými podmínkami vydání předmětných rozhodnutí. Podmínky vydání rozhodnutí o zajištění cizince do zařízení upravuje § 124 zákona o pobytu cizinců, zákonné podmínky byly splněny a jsou řádně popsány v odůvodnění rozhodnutí. Rodinnými vazbami a uváděným bratrem žalobce na území se správní orgán zabýval v řízení o správním vyhoštění, včetně zhodnocení vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince. Postup žalované byl zcela v souladu se zákonem, byly dodrženy podmínky uvedené v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a § 174 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále uvedla, že žalobce v rámci svého vyjádření před správním orgánem popsal i svůj vztah k bratru „... *Více ke své rodině uvádět nechtěl, jelikož ho jeho bratr zklamal. Hodně se s ním na Silvestra pohádal. Důvodem hádky bylo to, že mu bratr sliboval, že mu po příjezdu do České republiky zařídí legální pobytu a to se nestalo. Pracoval pro něj v nelehkých podmínkách ...*“ Žalovaná tedy konstatovala, že vydané rozhodnutí plně odpovídá zákonným požadavkům a nelze souhlasit s názorem žalobce, jenž označuje vydané rozhodnutí jako nepřezkoumatelné a zatížené zásadní vadou a v důsledku nezákonné. Na závěr žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

10. Soud neshledal žalobu důvodnou.

11. V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.

12. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 1. 1. 2018 kontrolován hlídkou policie Spolkové republiky Německo (dále jen „Německo“) jako chodec na kolejích železniční tratě na úrovni obce Kothmaissling. K prokázání své totožnosti nepředložil hlídce žádný doklad totožnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl oprávněn k pobytu na území Německa, byl dne 2. 1. 2018 předán v rámci Readmisní dohody do České republiky. Na základě těchto skutečností byl žalobce dne 2. 1. 2018 zajištěn. Lustrací v Cizineckém informačním systému nebylo zjištěno, že by žalobce měl na území České republiky pobyt. Na základě této skutečnosti bylo dne 3. 1. 2018 s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zákona o pobytu cizinců. Následně se ke správnímu orgánu dostavil pan H.A.N., nar. ..., st. přísl. ČR a doložil správnímu orgánu cestovní doklad Vietnamu č. x vydaný na jméno žalobce. Žalobce tedy pobýval na území ČR od 20. 12. 2017 do 2. 1. 2018 neoprávněně bez platného víza. Na základě těchto skutečností bylo 4. 1. 2018 žalobci vydáno rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba zajištění 30 od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 2. 1. 2018. Žalobce byl následně umístěn dne 4. 1. 2018 do Zařízení pro zajištění cizinců Balková.

13. Veškeré námitky žalobce směřovaly k tomu, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nedostatečné s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

14. Zdejší soud nejprve uvádí, že k charakteru rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění lze obecně konstatovat, že správní orgán musí vždy dbát na

to, aby zajištění trvalo co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Pokud tedy správní orgán přistoupí k prodloužení doby zajištění, musí především zdůvodnit, jaké kroky dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011 č. j. 7As 126/2011-43).

15. Dále je nutné konstatovat, že k obsahu odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. j. 4 Azs 122/2014-43, v němž uvedl, že: „o zajištění cizince je rozhodováno bez provádění plnohodnotného správního řízení (§ 168 zákona o pobytu cizinců, srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79, body 13-15), přičemž časový prostor pro řízení o zajištění cizince je velmi omezený, když celkově může zajištění podle § 27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, „trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody.“ Tohoto aspektu si byl vědom rovněž rozšířený senát (srov. výše citované usnesení č. j. 7 As 79/2010 – 150, bod 26). Na odůvodnění rozhodnutí o zajištění tak nelze klást totožné nároky jako na (případně) následně vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze rovněž podrobit přezkumu odvolacím správním orgánem, popř. správními soudy. V rozhodnutí o zajištění postačí odpovídající vymezení důvodů pro omezení osobní svobody dotčeného cizince, což žalovaný učinil.“ Uvedené závěry lze vztáhnout i na rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince.
16. K námitce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinné života zdejší soud tedy dále uvádí, že žalovaná se dostatečně zabývala okolnostmi, za kterých došlo k prodloužení zajištění. Je nutné konstatovat, že otázka přiměřenosti jako takové byla řešena již v předchozích rozhodnutích o zajištění. V daném případě i tak žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce má na území ČR bratra. Žalovaná výslovně konstatovala, že „(...) vozidlem se dostal na Slovensko, kde strávil několik hodin v bytovém domě, kam pro něj přijel jeho bratr, jméno bratra uvádět nechtěl. Do České republiky přicestoval dne 29. 10. 2017 ve večerních hodinách. Bydlel u svého bratra v rodinném domě na F. Bratr má na území České republiky povolen pobyt, ale neví jaký. Bratr má syna, který je občan ČR. Více ke své rodině uvádět nechtěl, jelikož ho jeho bratr zklamal. Hodně se s ním na Silvestra pohádal. Důvodem hádky bylo to, že mu bratr sliboval, že mu po příjezdu do České republiky zařídí legální pobytu a to se nestalo.“
17. Soud dále poukazuje na to, že v nyní projednávané věci žalovaná v rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce shledala, že důvody zajištění i nadále trvají, důvod k jeho ukončení tudíž není dán. Dále bylo žalovanou uvedeno, z jakého důvodu nepovažuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců za dostačující a rovněž zdůvodnila délku doby, pro kterou bylo zajištění žalobce prodlouženo. Žalovaná shledala prodloužení doby zajištění žalobce nezbytným a to dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť hrozí nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho podání. Žalobce tedy v protokolu uvedl, že nemá žádné finanční prostředky k vycestování z území České republiky. Z důvodu, že nemá povolen pobyt, tak není schopen si zajistit legální cestou finanční prostředky na vycestování. Dále žalobce není schopen správnímu orgánu uvést

žádnou adresu pobytu na území České republiky, na které by se zdržoval po dobu svého vycestování.

18. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje náležité uvedení všech důvodů, pro které bylo zajištění žalobce prodlouženo i řádné odůvodnění výroku, jímž byla stanovena doba zajištění žalobce, přičemž obsahuje i předpokládaný úkon potřebný k realizaci vyhoštění. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a není v rozporu s dotčenými ustanoveními správního řádu ani zákona o pobytu cizinců.
19. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.
21. Usnesením ze dne 17. 4. 2018, č. j. 17A 61/2018-22, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 26. 4. 2018) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 17. května 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně